

O vlkovi a kůzlátkách

Kdysi dávno v malé chaloupce nedaleko hustého lesa žila jedna koza a jejích sedm dětí. Starší kůzlátka byla neposedná a neposlušná, jenom to nejmladší maminku vždycky poslouchalo. Jednoho dne se koza musela vypravit do města na trh.

„Kůzlátka, děťátka, zůstanete teď sama doma. Nikomu nesmíte otevřít, mohl by to být zlý vlk. Můj hlas poznáte...“

„Ano, maminko,“ odpověděla kůzlátka a políbila ji na rozloučenou. Koza se s nůši na zádech vydala na cestu. V chaloupce zůstalo sedm kůzlátek, děťátek jako sedm stupínek – od největšího po nejmenšího.

Zanedlouho kůzlátka uslyšela, jak někdo klepe na dveře.

„Kdo je to?“ zeptalo se kurážně nejstarší kůzle.

„To jsem já, vaše maminka, kůzlátka, děťátka, otevřete!“

Starší kůzlata už už sahala na kliku, ale nejmladší je zadrželo:

„To není naše maminka. Naše maminka má tenký hlásek...“

Byl to samozřejmě vlk, všechno slyšel a tak bez prodlení utíkal do města ke kováři, aby si nechal upilovat jazyk.

Kovář vlkovi jazyk zapiloval z obou stran a vlk upaloval zpátky k chaloupce. Znovu zaklepal na dveře a tenčím hláskem zavolal:

„Kůzlátka, děťátka, to jsem já, vaše maminka, otevřete!“

Nejstarší kůzle se hnalo ke dveřím:

„Teď už je to určitě naše maminka!“

Nejmladší bylo opět proti.

„To není naše maminka. Naše maminka má ještě tenčí hlásek...“ Ale nejstarší už otvíralo dveře.

Vlk skočil do místnosti, popadl nejstarší kůzle, které zůstalo samým překvapením stát hned u dveří, a hodil ho do pytle. Ostatní kůzlátka se mezitím schovala, ale vlk je i přesto okamžitě našel. Jen nejmladšího benjamínka nemohl nikde objevit. Mávl proto nad ním rukou, přehodil si pytel s jeho sourozenci přes rameno a běžel rychle pryč.

Brzy potom se vrátila domů koza. Zaklepala na dveře a zavolala:

„Kůzlátka, děťátka, to jsem já, vaše maminka, otevřete!“

Když vtom si všimla, že dveře jsou pootevřené... Rázem pochopila, co se stalo a že je s jejími kůzlaty zle.

Vstoupila dovnitř a to už ze své skrýše vyskočilo nejmladší kůzlátko a všechno jí povědělo. Koza se vydala hledat vlka, aby své děti zachránila. Vlk za sebou naštěstí nechal spoustu stop, takže ho brzy našla. Ležel na mýtince pod stromem, kousek od svého brlohu. Samou námahou dočista usnul. Koza uviděla obrovský pytel, a když ho rozvázala, vyskočilo z něj všech šest kůzlátek. Aby vlk nic nepoznal, strčila mu do pytle několik velkých kamenů, zase jej pevně zavázala a vydala se s kůzlaty zpátky domů.

Za chvíli se vlk probudil, protáhl se a hodil si pytel znovu na záda.

„Ta kůzlata jsou snad ještě těžší než předtím.

Jako bych nesl kamení, podivil se, když pod tou vahou zavrával. Těšil se ale, že si na kůzlátkách pochutná hned, jak je donese do doupěte. Jaké však bylo jeho překvapení, když pytel rozvázal a našel v něm jen kamení. Hladový a rozzuřený pelášil zpátky k chaloupce. Tentokrát je sežere všechny přímo na místě! Vůbec ho nenapadlo, že by máma koza mohla být doma. Ta už na něj netrpělivě čekala. Jakmile se přiřítíl ke dveřím, nabrala ho na rohy. Vlk se s úpěním otočil a upaloval pryč. Od té doby se již nikdy neodvážil vrátit zpátky.

SCÉNY	LOUTKY	ZMĚNA KULIS
1. <i>Koza odchází na trh. Nabádá svá kůzlátka, aby nikomu cizímu neotvírala.</i>		
2. <i>Vlk se u dveří chaloupky snaží kůzlata přesvědčit, aby ho pustila dovnitř. Nejmladší kůzle nesouhlasí.</i>		
3. <i>Vlk chce mít hlas jako koza. Běží ke kováři, aby si nechal zapilovat jazyk.</i>		
4. <i>Vlk znovu klepe na chaloupku, starší kůzlata pustí vlka dovnitř.</i>		
5. <i>Nejmladší kůzle se schová, dalších šest strčí vlk do pytle a utíká s nimi pryč.</i>		
6. <i>Koza se vrací domů, nejmladší kůzle jí řekne, co se stalo.</i>		
7. <i>Koza najde spícího vlka na mýtině, osvobodí kůzlata z pytle a strčí tam místo nich kamení. Všichni utíkají domů.</i>		
8. <i>Vlk se vzbudí a zjistí, že jsou kůzlata pryč. Peláší zpátky k chaloupce.</i>		
9. <i>Koza nabere vlka na rohy, ten uteče a už se nikdy nevrátí.</i>		